

**ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY**

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členiek senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Zdenky Reisenauerovej v právnej veci žalobcu **Ing. P.**, bytom v T., zastúpeného **JUDr. M.**, advokátom, so sídlom v B, J., proti žalovanému **Krajskému riaditeľstvu Policajného zboru v Nitre**, so sídlom v Nitre, Kalvárska 2, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p.: KRP-106/DI-SK-2008 zo dňa 9. októbra 2008, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/126/2008-41 zo dňa 20. januára 2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/126/2008-41 zo dňa 20. januára 2009 **z m e ň u j e** tak, že rozhodnutie žalovaného č. p.: KRP-106/DI-SK-2008 zo dňa 9. októbra 2008 a rozhodnutie Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Okresného dopravného inšpektorátu Topoľčany, č. p.: ORP-P-532/DI-SK-2008 zo dňa 5. augusta 2008 **z r u š u j e a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie.**

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania 66,19 eura, na účet jeho právneho zástupcu JUDr. M., do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Nitre zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p.: KRP-106/DI-SK-2008 zo dňa 9. októbra 2008, ktorým zamietol jeho

odvolanie a potvrdil rozhodnutie Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Okresného dopravného inšpektorátu Topolčany, č. p.: ORP-P-532/DI-SK-2008 zo dňa 5. augusta 2008, ktorým bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. a/ zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“) za porušenie § 15 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o premávke na pozemných komunikáciách“), za čo mu bola uložená pokuta vo výške 7.000,--Sk a zákaz činnosti viesť motorové vozidlo na dobu 7 mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia.

V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že nebolo sporné, že žalobca dňa 7. mája 2008 prekročil najvyššiu povolenú rýchlosť mimo obce o 31 km/hod., čo bolo preukázané snímkou z radaru vyhotovenej cestným radarovým rýchlomerom, poukazujúc tiež na to, že žalobca nespochybnil porušenie svojich povinností vodiča, vyplývajúcich mu zo zákona o premávke na pozemných komunikáciách, a preto skutok bol podľa názoru krajského súdu u žalobcu jednoznačne preukázaný. Krajský súd nepovažoval za dôvodnú námietku žalobcu, že správne orgány nevzali do úvahy frekvenciu používania motorového vozidla žalobcom (denne), ani ďalšie námietky poškozujúce jeho práva ohľadne neprimeranosti uloženej sankcie a chýbajúcich náležitostí správneho rozhodnutia, nakoľko mal za to, že tieto námietky nie sú takými, s ktorými by sa už žalovaný správny orgán nebol vo svojom rozhodnutí dostatočne podrobne vysporiadal. Krajský súd konštatoval, že z rozhodnutí správnych orgánov jednoznačne vyplýva, že skutkový stav, z ktorého vychádzali, bol náležite zistený a objasnený na základe dôkazných prostriedkov, ktoré boli postačujúce pre prijatie záveru, že žalobca sa neriadil ustanoveniami § 3 ods. 1, 2 písm. b/, c/ zákona o premávke na pozemných komunikáciách, ustanovujúcimi povinnosť vodiča dodržiavať pravidlá cestnej premávky, a porušil ustanovenie § 15 citovaného zákona, t. j. prekročil najvyššiu povolenú rýchlosť mimo obce o 31 km/h, čím sa dopustil priestupku na úseku cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. a/ zákona o priestupkoch. Zdôraznil, že žalobca ako vodič motorového vozidla má dbať na dodržiavanie dopravných predpisov ako osobitných bezpečnostných predpisov slúžiacich na ochranu širokej verejnosti, ktorých dodržiavanie je nielen spoločensky žiadúce, ale aj dôvodne kontrolované príslušnými orgánmi štátu. Ohľadne uloženej sankcie sa krajský súd stotožnil s odôvodnením žalovaného, poukazujúc na zistenie, že žalobca sa už v minulosti dopustil priestupkov na úseku cestnej dopravy, a bol toho názoru, že správne orgány vychádzali pri ukladaní sankcie zo závažnosti priestupku a žalobcovi uložili sankciu v súlade so zákonom, ktorú dostatočne, v súlade s § 12 zákona o priestupkoch, i odôvodnili. Záverom konštatoval, že správne orgány dospeli k právnomu záveru v súlade so zákonom, žalovaný sa v rozhodnutí vysporiadal

so všetkými odvolacími námietkami žalobcu, a stotožnil sa so skutkovými i právnymi závermi správnych orgánov, odkazujúc v podrobnostiach na ich odôvodnenie, pričom nezistil také vady konania, na ktoré by musel v zmysle § 250i ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) prihliadnuť. Krajský súd o trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi ich náhradu nepriznal, a to s poukazom na § 250k ods. 1 O.s.p. zohľadniac neúspech žalobcu v konaní.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca navrhujúc, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného a aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa sa zrušuje v celom rozsahu a vec sa vracia žalovanému na ďalšie konanie, resp. aby odvolací súd v zmysle ustanovenia § 250j ods. 5 O.s.p. zmenil rozhodnutie žalovaného a aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa tak, že žalobca sa uznáva vinným zo spáchania skutkovej podstaty priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. a/ zákona o priestupkoch, za čo sa mu podľa § 22 ods. 2 tohto zákona ukladá sankcia - peňažná pokuta v súdom určenej výške. Žalobca zároveň uplatnil náhradu trov súdneho konania. Odvolanie odôvodnil tým, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci spočívajúceho v tom, že prvostupňový súd sa dostatočne nezaoberal námietkami žalobcu vo vzťahu k uloženej sankcii. Uviedol, že žalobca nespochybňoval skutočnosť, že sa dopravného priestupku, ktorý sa mu kladie za vinu, dopustil, pričom tento skutok úprimne oľutoval, avšak spochybňoval dodržiavanie zákonného postupu pri ukladaní sankcie za tento skutok. Mal za to, že odôvodnenie rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu vrátane odôvodnenia výšky uloženej sankcie je len formálne a nie sú v ňom dostatočne uvedené konkrétne skutočnosti odôvodňujúce výšku uloženej sankcie. Poukázal na to, že v jeho prípade bola za spáchaný priestupok uložená maximálna možná peňažná pokuta a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá v hornej hranici sankcie. Podľa názoru žalobcu spáchaný priestupok nedosahoval intenzitu zodpovedajúcu uloženej sankcii, keď navyše pre uloženie sankcie zákazu viesť motorové vozidlá bolo pri zistení priestupku rozhodujúcou skutočnosťou prekročenie rýchlosti vozidla o dva kilometre za hodinu nad limit pre riešenie vecí v blokovom konaní (v zmysle Sadzobníka pokút vydaného Prezidentom Policajného zboru, podľa ktorého pri zistení prekročenia najvyššej povolenej rýchlosti o viac ako 30 km/h nie je príslušník policajného zboru oprávnený uložiť blokovú pokutu, ale je povinný vec postúpiť na správne konanie). Aj s poukazom na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (R 109/2002) mal žalobca za to, že preskúmané rozhodnutia správnych orgánov je potrebné preskúmať nielen z formálnej stránky, ale aj z materiálnej, s poukazom na zásadu proporcionálnosti a spravodlivosti. Nestotožnil sa s názorom žalovaného, že intenzita spáchania priestupku pre určenie sankcie nie je rozhodujúca, a teda že za akékoľvek prekročenie maximálnej povolenej rýchlosti je možné uložiť sankciu v maximálnej možnej výmere.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že konanie a rozhodovanie správneho orgánu v predmetnej veci bolo vecne správne, zákonné, a preto navrhol, aby odvolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je vydané v súlade so zákonom. Konštatoval, že správny orgán pri určovaní výšky a druhu sankcie v súlade s § 12 ods. 2 zákona o priestupkoch prihliadal na všetky okolnosti, ktoré majú na výšku a druh sankcie vplyv, poukazujúc na to, že prvostupňový správny orgán výšku a druh sankcie rozhodnutie o priestupku dostatočne odôvodnil tým, že obvinený svojím konaním ohrozil záujem chránený zákonom, bezpečnosť a plynulosť premávky na pozemných komunikáciách, za obdobný skutok bol v posledných dvoch rokoch viackrát postihnutý, avšak uložené sankcie nevedli k náprave. Poukázal, že žalovaný konkretizoval závažnosť priestupku tým, že prekročenie rýchlosti vodičom je jednou z najčastejších príčin vzniku dopravných nehôd a následne vzniku smrteľných zranení a vysokých materiálnych škôd pri týchto dopravných nehodách, s ohľadom na ktorú skutočnosť má prekročenie rýchlosti pre spoločnosť vysokú nebezpečnosť. Uviedol, že žalobca tým, že prekročil maximálnu povolenú rýchlosť zvýšil nebezpečenstvo vzniku dopravnej nehody a svojím konaním ohrozil bezpečnosť cestnej premávky. Mal za to, že v predmetnej veci sa žalovaný riadil procesnými zásadami v zmysle § 3 správneho poriadku, svoje zistenia uviedol vo svojom rozhodnutí, pre vydanie ktorého si zadovážil podklady zákonným spôsobom podľa svojich možností a podstatu uviedol v odôvodnení rozhodnutia, pričom sa vysporiadal aj s námietkami žalobcu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu a konanie mu predchádzajúce v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p. s použitím § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.) a dospel k názoru, že odvolanie je dôvodné.

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmavajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 245 ods. 2 O.s.p. pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie) preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.

V intenciách ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku "Rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov" sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba

tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Preskúvanie zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov v správnom súdnictve je ovládané dispozičnou zásadou (§ 249 ods. 2 O.s.p.).

Podľa § 250i ods. 1 O.s.p. pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

Podľa ods. 3 citovaného ustanovenia pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Odvolačný súd dospel k záveru, že prvostupňový súd pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia žalovaného v rozsahu žalobných bodov uvedených v žalobe žalobcu dôsledne nepostupoval v intenciách citovaných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku upravujúcich správne súdnictvo.

Z obsahu pripojeného súdneho spisu, ktorého súčasťou bol aj spis správneho orgánu, odvolací súd zistil nasledovné skutočnosti:

Okresné riaditeľstvo Policajného zboru, Okresný dopravný inšpektorát, Topoľčany rozhodnutím o priestupku č. p.: ORP-P-532/DI-SK-2008 zo dňa 5. augusta 2008 uznal žalobcu vinným zo spáchania skutkovej podstaty priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. a/ zákona o priestupkoch za porušenie § 15 ods. 2 zákona o premávke na pozemných komunikáciách tým, že ako vodič osobného motorového vozidla dňa 7. mája 2008 na štátnej ceste v smere od Prievidze do Novák prekročil povolenú rýchlosť jazdy mimo obce 90 km/h. o 31 km/h, za čo mu podľa § 22 ods. 2 zákona o priestupkoch bola uložená pokuta vo výške 7.000,--Sk a zákaz činnosti viesť motorové vozidlo na dobu 7 mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia. V odôvodnení rozhodnutia správny orgán uviedol, že pri rozhodovaní o druhu a výmere sankcie podľa § 12 zákona o priestupkoch vychádzal zo závažnosti priestupku a jeho prípadných následkov, zo spôsobu jeho spáchania, miery zavinenia, pohnútky, z okolností, za ktorých bol priestupok spáchaný, ako aj zo zistenia, či bol žalobca za obdobný skutok v posledných dvoch rokoch postihnutý. Správny orgán vzal preto do úvahy zistenie, že žalobca v posledných dvoch rokoch bol postihnutý za obdobný priestupok, že priestupok v prejednávanom prípade spáchal nedbanlivostným konaním, na mieste verejne prístupnom ostatným účastníkom

cestnej premávky, čím ohrozil záujem chránený zákonom - bezpečnosť a plynulosť premávky na pozemných komunikáciách, pričom mal za to, že ako držiteľ vodičského oprávnenia bol uzročený s tým, že na smie jazdiť rýchlosťou najviac 90km/h.

Žalovaný v rozhodnutí č. p.: KRP-106/DI-SK-2008 zo dňa 9. októbra 2008, ktorým zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil vyššie špecifikované rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa o priestupku, k odvolacej námietke žalobcu ohľadne porušenia zásad ukladania sankcií uložením neprimerane vysokej sankcie uviedol, že prax a skúsenosti žalobcu s vedením vozidla sú dostatočné na to, aby dokázal rozpoznať prekročenie maximálnej povolenej rýchlosti, ako jednej z najčastejších príčin vzniku dopravných nehôd, smrteľných zranení a vysokých materiálnych škôd, a preto priestupky proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky majú pre spoločnosť vysokú nebezpečnosť. Konštatoval, že žalobca prekročením maximálnej rýchlosti zvýšil nebezpečenstvo vzniku dopravnej nehody a ohrozil bezpečnosť cestnej premávky. S prihliadnutím na špecifikovanú závažnosť priestupku a mieru jeho nebezpečnosti pre spoločnosť a ba skutočnosť, že žalobca už má v evidenčnej karte evidované viaceré priestupky proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, pričom dva aj rovnakého charakteru, dospel k záveru, že prvostupňový správny orgán uložil sankciu za priestupok v súlade s § 22 ods. 2 zákona o priestupkoch.

Podľa § 22 ods. 1 písm. a/ zákona o priestupkoch v znení účinnom v čase spáchania priestupku sa dopustí ten, kto ako vodič motorového vozidla prekročí povolenú rýchlosť ustanovenú vo všeobecne záväznom právnom predpise o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky 3a) alebo prekročí rýchlosť ustanovenú dopravnou značkou.

Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia za priestupok podľa odseku 1 písm. k) možno uložiť pokutu do 2.000,--Sk, za priestupok podľa odseku 1 písm. c) a d) možno uložiť pokutu do 5.000,--Sk a zákaz činnosti do 6 mesiacov, za priestupok podľa odseku 1 písm. a), b) a l) **možno uložiť pokutu do 7.000,--Sk a zákaz činnosti do jedného roka**, za priestupok podľa odseku 1 písm. j) možno uložiť pokutu do 10.000,--Sk, za priestupok podľa odseku 1 písm. g) a i) možno uložiť pokutu do 10.000,--Sk a zákaz činnosti do jedného roka, za priestupok podľa odseku 1 písm. e), f) a h) možno uložiť pokutu do 15.000,--Sk a zákaz činnosti do dvoch rokov.

V poznámke pod čiarou pod č. 3a) je uvedený § 15 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách.

Podľa § 15 ods. 2 zákona o premávke na pozemných komunikáciách vodič autobusu a vodič motorového vozidla s celkovou hmotnosťou neprevyšujúcou 3 500 kg **smie jazdiť rýchlosťou najviac 90 km/h**. Na diaľnici a na ceste pre motorové vozidlá vodič autobusu smie jazdiť rýchlosťou najviac 110 km/h a vodič motorového vozidla s celkovou hmotnosťou neprevyšujúcou 3 500 kg rýchlosťou najviac 130 km/h.

Podľa § 12 ods. 2 zákona o priestupkoch pri určení druhu sankcie a jej výmery sa prihliadne na závažnosť priestupku, najmä na spôsob jeho spáchania a na jeho následky, na okolnosti, za ktorých bol spáchaný, na mieru zavinenia, na pohnútky a na osobu páchatel'a, ako aj na to, či a akým spôsobom bol za ten istý skutok postihnutý v kárnom alebo disciplinárnom konaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s ohľadom na obsah odvolacích námietok žalobcu posudzoval, či správne orgány postupovali v súlade so zákonom pri rozhodovaní o určení druhu sankcie a jej výmery a či ich rozhodnutie je v tejto časti preskúmateľné.

Zákon o priestupkoch v ustanovení § 51 ustanovuje, že "ak nie je v tomto zákone ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie o priestupkoch všeobecné predpisy o správnom konaní". V odkaze č. 4 pod čiarou uvádza zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok). To znamená, že správne orgány musia v konaní a pri rozhodovaní dodržiavať najmä základné zásady správneho konania (§ 3), ustanovenie správneho poriadku týkajúce sa zisťovania podkladov pre rozhodnutie (§ 32 a nasl.) ako aj ustanovenia správneho poriadku zakotvujúce finálne štádium správneho konania, t.j. vydanie rozhodnutia (§ 46 a nasl.).

V ustanovení § 3 správneho poriadku sú zakotvené základné zásady správneho konania. Jednou z nich je zásada zákonnosti (§ 3 ods. 1). Z uvedenej zásady vyplýva, že správne orgány sú v konaní a pri rozhodovaní povinné postupovať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, zákonmi a ostatnými právnymi predpismi. V neposlednom rade sú povinné prihliadať aj na obsah medzinárodných zmlúv, ktoré v súlade s čl. 7 Ústavy Slovenskej republiky majú prednosť pred zákonmi.

Ďalšou základnou zásadou správneho konania je zásada materiálnej pravdy, na základe ktorej rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci. Táto zásada je zakotvená nielen v § 3 ods. 4 správneho poriadku, ale je premietnutá aj v jeho ďalších ustanoveniach (§ 32 ods. 1, § 46, § 47 ods. 3). Z obsahu predmetnej zásady vyplýva, že správny orgán (platí to aj pre odvolací orgán) je povinný vykonávať dokazovanie tak, aby boli náležite objasnené všetky rozhodujúce okolnosti

dôležité pre posúdenie veci (úplnosť zistenia). Správny orgán musí zabezpečiť, aby skutkové zistenia, ktoré vyplývajú z vykonaného dokazovania čo najviac zodpovedali skutočnosti (presnosť zistenia).

Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydat' orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti (§ 46 správneho poriadku).

Podľa § 47 ods. 2 správneho poriadku výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia ako ustanovuje osobitný právny predpis.

V zmysle ods. 3 citovaného ustanovenia v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov a na základe ktorých právnych predpisov rozhodoval.

Odvolací orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu; ak je to nevyhnutné, doterajšie konanie doplní, prípadne zistené vady odstráni (§ 59 ods. 1 správneho poriadku).

Citovanými ustanoveniami sa dotknuté správne orgány dostatočne neriadili.

Ako vyplýva z napadnutého rozhodnutia, prvostupňový správny orgán uložil žalobcovi pokutu vo výške 7.000,--Sk a zákaz činnosti viesť motorové vozidlo na dobu 7 mesiacov s poukazom na ustanovenie § 22 ods. 2 zákona o priestupkoch, ktorý umožňuje za spáchanie priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. a/ citovaného zákona uložiť pokutu do 7.000,--Sk a zákaz činnosti do jedného roka. Z uvedeného je zrejmé, že správny orgán rozhodol o uložení pokuty v maximálnej výške a o uložení zákazu činnosti v hornej polovici sadzby.

Podľa názoru odvolacieho súdu je rozhodnutie žalovaného ako aj správneho orgánu prvého stupňa o priestupku nepreskúmateľné v namietanej časti, v ktorej bola stanovená výška pokuty. Určenie výšky pokuty v rámci

určeného rozpätia je výsledkom správneho uváženia, to však neznamená, že svoje diskrečné právo môže správny orgán použiť ľubovoľne a uložiť pokutu v ľubovoľnej výške v rámci zákonom povoleného rozmedzia. Je povinnosťou správneho orgánu zaoberať sa všetkými hľadiskami, ktoré zákon ako premisy takejto úvahy ustanovuje, obstaráť si za tým účelom potrebné dôkazy, vyvodiť z nich skutkové a právne zistenia a až potom na základe zákonom povolenej voľnej úvahy pri rešpektovaní zmyslu a účelu zákona a medzí, ktoré zákon ustanovuje, dospieť pri dodržaní pravidiel logického posudzovania k rozhodnutiu.

Voľná úvaha aj pri takomto rozhodovaní je myšlienkový proces, v rámci ktorého má príslušný orgán zvažovať závažnosť porušenia predpisov vo vzťahu ku každému zisteniu a jeho následky, v konkrétnom prípade závažnosť priestupku, najmä spôsob jeho spáchania a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol priestupok spáchaný, mieru zavinenia, pohnútky a osobu páchatel'a, ako aj to, či a akým spôsobom bol páchatel' za ten istý skutok postihnutý v kárnom alebo disciplinárnom konaní, tak, aby uložená pokuta spĺňala nielen požiadavku represie, ale aj preventívny účel s prognózou budúceho pozitívneho správania sa dotknutej osoby. Samo rozpätie sadzby pokuty pritom nemôže zvädzať k uloženiu pokuty neprimeranej charakteru a výsledkom činnosti pokutovanej osoby, pretože takáto pokuta nemôže plniť preventívnu funkciu.

Osobitnú pozornosť treba v odôvodnení venovať tým skutočnostiam, ku ktorým správny orgán dospel na základe inštitútu voľnej úvahy. V týchto prípadoch spravidla vychádza len zo všeobecného vymedzenia zákonných podmienok, ktoré zároveň predstavujú hranicu voľnej úvahy. Správny orgán sa musí vyrovnáť so všetkými hľadiskami pre uloženie pokuty, a nie iba s niektorými, ním vybranými. Inak by bolo takéto rozhodnutie nepreskúmateľné.

Žalované správne orgány v prejednávanom prípade dostatočne neodôvodnili, prečo uložili pokutu v maximálne možnej výške so zákazom činnosti v hornej hranici sadzby, nevysporiadali sa s náležitou presnosťou a presvedčivosťou so všetkými zákonnými hľadiskami pre uloženie pokuty v zmysle s ustanovením § 12 ods. 2 zákona o priestupkoch. Okrem toho, že vzali do úvahy predchádzajúce postihnutia žalobcu za obdobný priestupok a mieru zavinenia žalobcu, je rozhodnutie o priestupku so svojou všeobecnou formuláciou citovanou vyššie ohľadne stanovenia výšky sankcie nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, nakoľko nie je známe, z akých konkrétnych okolností sa prekročenie najvyššej povolenej rýchlosti žalobcom javilo správnomu orgánu ako zodpovedajúce najvyššej sadzbe pokuty a hornej hranici zákazu činnosti. Z hľadiska závažnosti priestupku poukazoval správny orgán len vo všeobecnej rovine na spoločenské nebezpečenstvo priestupkov spáchaných prekročením maximálnej rýchlosti, bez konkretizácie spôsobu

spáchania priestupku páchatelom (aj s prihliadnutím na miesto, čas, okolnosti jeho spáchania) a jeho následkov.

Odvolačí súd považuje za potrebné uviesť, že takéto všeobecné, nekonkrétne odôvodnenie nepostačuje, pretože určenie výšky pokuty je výsledkom správneho uváženia, ktoré je súdom preskúmateľné v zmysle § 245 ods. 2 O.s.p.. Ak má súd posúdiť, či rozhodnutie v časti, v ktorej bola určená výška sankcie, bolo vydané na základe voľnej úvahy, nevybočilo z medzí a hľadísk stanovených zákonom, nepostačuje, že určená výška sankcie je v rozpätí, ktoré zákon pripúšťa; musí byť preskúmateľné aj to, ako boli vzaté do úvahy hľadiská ustanovené v zákone.

S ohľadom na zistenie odvolacieho súdu, že zo súdom preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu nevyplýva, že by sa bol zaoberal vecou z vyššie uvedených hľadísk, hoci pri právnom názore, ktorý zaujal, bol takýto postup nevyhnutný, je potrebné konštatovať nepreskúmateľnosť rozhodnutia správneho orgánu, čo bolo dôvodom na to, aby odvolací súd zmenil rozsudok krajského súdu, rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie (§ 250ja ods. 3 veta prvá O.s.p.), v ktorom je správny orgán viazaný právnym názorom súdu (§ 250j ods. 6 O.s.p.).

O trovách súdneho konania, odvolacieho ako aj prvostupňového, rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 vety prvej O.s.p. v spojení s § 250k ods. 1 O.s.p. s použitím § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p. tak, že úspešnému žalobcovi priznal právo na ich náhradu. Žalobca trovy konania nevyčísľil v lehote podľa § 151 ods. 1 O.s.p., a preto mu odvolací súd priznal náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia (§ 151 ods. 2 O.s.p.), ktoré pozostávajú zo súdneho poplatku za žalobu 33,19 eura a zo súdneho poplatku za odvolanie 33 eur. S poukazom na § 149 ods. 1 O.s.p. uložil odvolací súd zaplatiť náhradu trov konania na účet advokáta, ktorý zastupoval žalobcu, JUDr. M..

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 21. apríla 2010

**JUDr. Jozef Hargaš, v. r.
predseda senátu**

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth